

Published in Florentin Smarandache și seducția polimorfismului. *Analize, interpretări, cronici, articole, note și recenzii*, pp.50-52. Editori: Al. Florin Țene, Andrușa R. Vătuiu. Sibiu: Agora, 2017; 843 pages; ISBN 9781599735023. Also appeared in *Înainte* (Craiova), anul XL, nr. 12239, 2 august 1984.

Poezia unui matematician

Constantin Popescu

Literatura română de azi își înmulțește numărul de poeți a căror profesie de bază este matematica cu craioveanul Ovidiu Florentin, al cărui volum de versuri, intitulat *Sentimente fabricate în laborator*, a apărut în acest an, în versiune franceză, în Maroc. Poetica acestui matematician este exprimată în prefața volumului: "*Algoritmi programați într-un limbaj evoluat produc pe bandă rulantă poezii. Scriitorul, îmbrăcat în bluză albă, veghează la pupitrul ordinatului său crearea acestor sentimente logice.*"

Dacă poezia lui I. Barbu purcedea de la matematici încorporându-și sfera lor de esențe inteligibile, izolate de zbuciumările impure ale contingentului, poezia lui O. Florentin se îndepărtează de cunoașterea matematică întemeiată pe ordine și semnificație, refuzând tentația ermetismului și simbolismul matematic.

Volumul își deschide barierele cu versurile: "*Cu pana cresc în lumină: Scriitorul – la Masa de muncă a țării*" (*La masa de muncă a țării*), readucând realizările și intențiile poetice ale tânărului scriitor la o poetică a cărui principiu motor este travaliul artistic cu toată gama de plăceri

desprinse din dificultăților învinse printr-un exercițiu fertil.

Poetul își trasează frontierele sensibilității, luându-și ca limite spațiale și temporale spațiul carpato-danubian până la Pontul Euxin și epoca mai vârstnicului Ovidiu: *"Am venit cu călimara plină/ de litere/ pentru că locuiesc în/ acest poem/ încă din vremea lui Ovidiu/ Și poezia îmi transcrie sufletul. (Am venit).*

Diversitatea poeziei lui Ovidiu Florentin se reduce în ultimă instanță la o monotonă exercitare a fanteziei verbale, încât experimentul se conjugă cu exprimarea piezișă a unei sensibilități bizare, dar consistente. Impactul poeziei artificialului, de moștenire parnasiană, cu un evantai de sentimente și temperamente succesiv coordonate de regimul creației, provoacă apariția operei de autentică individualitate tensionată de obsesia științei: *"Știința își scoate / capul / din eprubete./ Savanții/ ce mână din urmă/ timpul / și acumulează gânduri/ în lumină/ își instalează creierul/ în mașinile de calculat. (Acumulări).*

Se observă și o comuniune de idei și a lecturilor în centrul căreia stă, poate, Ion Barbu. Există chiar și concordanțe precise, situate dincolo de mozaicul stilistic, adică la nivelul poeziei, al demersurilor inaparente, unde ecoul inițiativei creatoare a lui Barbu pare să fie dominant.

Versiunea franceză a volumului este asigurată de Traian Nica, asistent la Facultatea de Filologie de la Universitatea din Craiova. Textul acesteia este extrem de clar, demonstrând că traducătorul, pătruns deja de valorile ascunse ale textului din versiunea românească, a transpus mai mult sau mai puțin *fidel* originalul. Este vorba deci în această situație de cea atitudine mediatoare a traducătorului care asigură fidelitatea maximă a transpunerii în altă limbă, fără să neglijeze construcțiile specifice limbii franceze.